

Zilele din urmă și dezvoltarea adevărului divin

29 iunie 2004

Gili Cârstea

În mijlocul vârtejului produs de sesiunea de la Minneapolis, brava noastră EGW vorbea tot mai răspicat despre natura opoziției față de solia Domnului trimisă prin frații Waggoner și Jones. În fața unei majorități copleșitoare a fraților din poziții de răspundere care susțineau că la acea sesiune nu au auzit nimic nou, ea își asuma riscul teribil de a numi „lumină nouă” și „solie din partea Domnului” prezentările celor doi pastori tineri. Fără să se teamă de reacțiile lor, ea spunea că „inima lucrării din Battle Creek este bolnavă.” Ea deplângea în cuvinte fără echivoc o cât se poate de nepotrivită împietrire intelectuală a păstorilor turmei Domnului. Ea nu se limita la apeluri personale, care se dovediseră neputincioase de cele mai multe ori. Acum vorbea deschis bisericii, iar poporul trebuia să ia seama la vocea rațiunii:

„În poporul nostru se află bărbați care mărturisesc a crede adevărul zilelor din urmă, dar care nu vor să investigheze cu calm adevărul în dezvoltare. Ei sunt hotărâți să nu înainteze dincolo de hotarele pe care le-au pus ei, și nu doresc să asculte pe cei care, spun ei, nu stau la vechile hotare.”

Ce bine se potrivește cu timpul prezent, când bărbații de frunte ai acestui popor cred „adevărul zilelor din urmă,” adică verbal sunt cu întreita solie îngerească, dar nu cred că există un „adevăr în dezvoltare,” și cu atât mai puțin sunt dispuși să-l investigheze cu calm. Citesc – nu se potrivește cu ceea ce știau ei – gunoi. Nu așa a fost în 1888? Ea continuă:

„Ei sunt atât de mulțumiți de ei înșiși încât nu se poate discuta cu ei. Pentru ei este o virtute să fie în contrast cu frații lor; ei închid ușa astfel ca lumina să nu poată ajunge la poporul lui Dumnezeu. Este nevoie de înțelepciune cerească pentru a ști cum trebuie procedat cu asemenea cazuri.”

Aici este pericolul imens al poziției celor cu autoritate. Ei au luat în primire, atunci când au fost investiți, o anumită delimitare teologică marcată de pietre de hotar clar definite. Ei înțeleg a fi datorii lor să apere acel teritoriu, în numele lui Dumnezeu care a dat adevărul. Când același Dumnezeu trimite lumină nouă, ei se așează între lumină și popor în virtutea misiunii sfinte pe care au primit-o și al cărei succes depinde de credințioșia lor în a sta tare la vechile hotare. Așa a făcut Sinedriul cu Hristos; așa au făcut papistașii cu Luther; așa au făcut responsabilii despre care vorbește EGW aici cu Jones și Waggoner. De ce vrem să mergem pe acest drum, închizând ușa ca „lumina să nu poată ajunge la poporul lui Dumnezeu”? Acum urmează o avertizare din cele mai serioase:

„Dumnezeu va trimite lumină poporului Său, iar cei care au căutat să închidă ușa se vor pocăi sau vor fi îndepărtați din drum. Este timpul ca lucrarea să capete un nou avânt. În fața

noastră se află evenimente teribile, iar Satana caută să ne împiedice să aflăm chiar lucrurile pe care Dumnezeu dorește să le cunoaștem. Dumnezeu are soli și solii pentru poporul Său. Când sunt prezentate idei care se deosebesc în anumite aspecte de vechile noastre doctrine, nu trebuie să le condamnăm fără o serioasă cercetare a Scripturii, spre a vedea dacă ele sunt adevărate. Trebuie să ne rugăm, să postim și să studiem Scripturile, ca bereenii aceia nobili, spre a vedea dacă așa stau lucrurile. Trebuie să primim fiecare rază de lumină care ajunge la noi. Prin rugăciune fierbinte și studiu zelos al Cuvântului lui Dumnezeu, lucrurile întunecate vor fi clarificate pentru înțelegerea noastră” (Signs of the Times, 26 mai 1890).

Ce fericiți și binecuvântați vor fi străjerii din poziții de răspundere care vor înțelege că „Dumnezeu va trimite lumină poporului Său.” Ce onorați vor fi ei de acest popor flămând după neprihănire, dacă vor accepta sfatul divin că „Dumnezeu are soli și solii pentru poporul Său.” Ei vor fi numiți „terebinți ai neprihănirii,” un „sad al Domnului” care va rodi siguranță și pace într-o împărăție a libertății.

***